

REGÉLO.

Pesten vasárnap február 2^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ÉLETTÖRTÉNET.

C o r n e l i a.

Ha a' romai évkönyvek ezredes szőnyegét, a' működő lelkesedés 's aljas hanyagság e' hiteles tanúját, rövid perczre fellebbentvén, egy vizsga pillantatot szöktetünk azok rejtélyes keblébe: kétségen túl leljük, miként Roma, a' világ ez imádott nagy asszonya, oly virágzó családokat ápolva éltető emlőin, mellyek utóbb izletes gyümölcsöket érlelének, 's mellyekkel egyedül ő, mint példátlan, méltó joggal kérkedheték. Ezek bámulatos rendében tűnék-fel magasztalt szálltában egy ritka üstökös, 's ez — a' Corneliusoké. Kéjjel emelék ugyan érdekes voltokat egyebek, nemes, hős, törhetlen 's munka-edzette bajnokokat nevelve, esketve a' kérlelhetlen Mars vértől párolgó zászlója alá; de csak a' Corneliusok, a' gyorsak, vitézek, győzhetlen harcziak, vagy ellenben a' majd utált béke áldott nemtői, tiszteltetének legkivált, 's imádtatának. Nem létezék fény-övedzte hölgy, kinek szemtelen, buja, — nem férfiú, kinek báva, félénk, csapodár szavak, mint annyi fertelmes bélyegek, undokitnák főnkelt lényegét.

Azonban egyedül Cornelia, a' lelkes nember, csiklandá a' rényt 's tudományt, 's ezekkel a' tünde hajlékot méltánylani képes 's akaró közönség léterét; egyedül Cornelia lebege ajkain, kit nagyobb, élénkebb dicsérettel árasztja alapos tudománya, mit könnyű szónoklattal hallata, mint ama véres afrikai győzelem, mellynek torlatlan vívóul korcs szülöttei kürtöltetének; bár ezekhez, mielőtt világ-félte honuk ellen, annak veséibe mártandók eddig szenttelen aczélukat, kérlelhetlen boszút esküdtek, senki, Roma tüzes ifjai közül, ereje- 's elszántságára nézve vetélyül ajánlkozni nem bátorkodék. Miért is, kérdezettvén egykor: miben lelné édesb gyönyörét: hogy annyi tanítványnak ismerné saját valójában érdem-koszorúzott tannokát, — vagy, hogy illy ifjaknak avatá a' gondviselés anyjokká? — Én, ugymond a' játszi sors kedvezőbb mosolyának vallom, ama tudományoknak, mellyek, mint sugár-körülbeegte-szentet dicsőítnek, birhatását: mint, kiket szültem, magzatimat; mivel azok által a' hálás tanítványban a' majd boldogultnak emléke, — ezekben annak dicsősége sugárik örökitve

ravatalomba. Azokból, reményleni, naponnan jobbak fejlődnek: míg ezek, mert lehetséges, a' roszakból gonoszabbakká aljasulnak.

Minden írónak, kit a' végetlen hatalom létét vele élvezhetni szerencsésite, teljesekek sorai, műveltsége, szerénysége, tisztasága, 's mi majd hallatlan, csüggedetlen munkáló, 's hogy úgy szóljak, ragályos hatással tanító nagy lelke magasztalásával. 'S ezért, alig szótlannulának-el mézes ajkai, alig dermedeztek élénk ízei: már is salaria utánál örökítő emléket láttatja a' buzgó háladatosság, e' pár sort vésvé homlokzatára:

Discipulis felix, Gracchorum Cornelia mater,

Quos docuit; natis, quos peperit, misera. —

Az ékesszóllás nagymestere, Cicero, leveleinek egyikében kérékedi: hogy Corneliának nemcsak láthatá, olvashatá iratait, de azok emlékmondatait, mint annyi igaz gyöngyöket, sajátíthatá; 's mintegy elragadtatva utóbb ezeket mondja: „ha e' nőt a' Cornelia név nem gátolta, minden bölcsész felett emelkedett volna; mert soha egy porladó lényben azt nem lelem, mi annyira érdeklött Corneliában.“ De sajnos, hogy korunkig csak egyetlen levele, melylyel korcs szülötteit korholá, küzdheté a' vas-fogú enyészettel.

Vajha imádott szépeink, a' haladás sarkán illy példától lelkesítve illő magasztalással így halhatlaníttassanak!

FEHÉRVÁRY.

ELBESZÉLÉS.

Nő- és férjszeszély.

(Vége.)

A' budai hegyek alatt hármát üte. Igen hideg szél fútt, 's jeges borítékkal pillézte-be a' két araszos sarat. Az országúton egy összetört szék vesződött.

„Segítség uraim Isten nevében! megfagyandunk, 's még sem tudhatom egyedül elintézni bajunkat“ — monda egy, a' reszketésig átfázott durva hang.

A' sz. andrási utasnak emberséges szíve volt, 's bár a' felebaráti szeretetről jelenleg teljességgel nem elmélkedék, megállott. A' székérbeliek — ügyetlen agg nő, 's kocsisa — nyomorú helyzetben valának. Egyik kerék köves kátyúba sülyedt, 's az első tengely összetört. Egyes erő mitsém teheté; pedig a' nő, egyedül maradni illy szörnyű sötétben rettegett. Talán holtig fagytak volna már az éhletlenség miatt. Most azonban egész dolguk rendbe hozaték. A' felette szegény málhától megürített szék ott hagyatott; a' fuvaros gabancsairól gondoskodék; a' nő pedig, véd-barátja kocsi-

jába költözött, ki őt ismerni látszaték; mert átfázott vállait saját köpenyébe burkolá, 's jobb kézről engedé ülnie.

„De hogy is merészel téli éjszakán útnak indulni napam asszony?” — kérdezé darab némaság után a' kocsitulajdonos.

„O istenem! de hát mit tegyek? — aggódék az elévült asszony; — ha nyomorú szállásomon akarok maradni, ma délig le kell fizetnem a' negyed-bért; 's nekem nincs, kihez folyamodnom, önön kívül édes fiam! O bár hálámat egykor.....“

„Hagyjuk-el napam asszony! — a' hála nem olly bőven terem, mint a' kendermag; 's azután az nem is nők tulajdona..... Tehát dolgai még mindig roszul folynak?“

„Roszabbul, mint valaha, — felele sötét lemondással a' megtört hölgy — az árviz előtt, férjem életében, csak volt kézi-műhelyének mit dolgoznia; de most....., a' külváros legszélő utszájában, egy pár kicsapott legénynyel mit tehet a' hitelvesztett özvegy? A' bútorgyárak felületes műveit gazdagon fizeti a' fényűzés; mert pompatárában száz ezrekről fecseg a' büszke árus; a' földhöz ragadt mesternek tömött műve pedig fillérekkel gunyoltatik-ki, mert szennyes pitvarban, éhes felebaráttal történik az alku. Az emberiség, ugy látszik, nagyon vesztí isteni bélyegét.....“

„Aligha igaza nincs napam asszonynak, esék szavába a' férfiú — kivált ha a' szépnemet sem menti-fel megjegyzése alól. Azonban mitse' törődjék sorsával; az, általában az én feladatam. Nem ön volt-e oka eddig is, hogy többet nem teheték, mint tevék. Ha kész volt volna gyermekeit magától nevelés végett kiadni, házamnál nyugalmas helyzete lön vala.“

„Nem utalat leendne-e tőlem még azt is elfogadni, 's önnek édes fiam ifjú életét öreg gyámoltalansággal terhelni? Nem több-e, mint elég, hogy gyermekeim nevelésére épipénzt, magamnak szálást, családomnak életet rendelt? 's hogy leányomat olly végtelen boldoggá.....“

Az érzékeny agg nem fejezheté-ki egész gondolatát; mert az öröm boldog fájdalom könnyei elfojták gyöngé szavát. — És a' párbeszéd végeszméje a' férfiú könyűit is felhozá, de talán másnemű indulat csatornáin.

„S kívántam-e mind ezért többet, mint leánya hűségét, édes anyám?“

„Nem nem, általában semmit nem.“

„Nem azért emelém-e magamhoz balítéletes osztálytársaim daczaul, hogy igényem legyen boldogító állandóságához?“

„Azért, egyedül azért..... De miért e' szokatlan kérdés?.... még könyűk is? kedves fiam, az Istenért, beszélj!“

A' férfiú hallgatott; hosszú szünet lön
 „Mondja-fel ma szállását édes anyám! — szólott később Börvey teljes öntudattal, egészen visszanyerve az előbbi gúny-keserhidegségét. Költözzék jószágomba, mindent úgy, mint van, örök használatába bocsátok.”

„S nektek édes fiam...?”

„Nem leend többé szükségünk reá!”

„Hogyan...? szörnyűség! elutaztok talán?”

„El, édes anyám.”

„De mikor?”

„Holnap, vagy holnapután, a' mint jó.”

„És hosszú utra?”

„Igen hosszúra.”

„Mikor jöendetek vissza?”

„Nem tudom.”

„S hova utaztok?”

„Azt sem tudom.”

„Istenem, tán leányom beteg?... vagy éppen meg is halt?”

„O nem, édes anyám; ő még él, 's igen egészséges.”

„Vagy lelkében beteg?”

„Dehogy! hiszen mi okozhatná azt? kedélye alkalmasint jobb, mint vélhetnök.”

„Mindenre kérem, ne gyötörjön. Mit jelentend képtelen meséje?”

„Azt, hogy a' golyó, ha tetőpontját elérte, visszaesik; 's a' rothadt ebnek földben helye.”

„Meg kell örülnöm. Szólj világosabban: nem vagytok boldogok?”

„Nőm minden esetre az.”

„És...?”

„Ime a' házbér édes anyám; — közbe szólott Börvey — nem látja-e, kogy kapuja előtt állunk már? kérem, legyen szives egy pár óra mulva ügyvédemnél kocsimon megjelenni... Isten vele!”

Két óra mulva a' szép vagyónú nemes családfi minden birtokát az elévült özvegyre törvényszerűleg átruházá. Családjóságát haláláig, önszerzeményét tulajdoni joggal. 'S az örökösödés egyetlen feltételül azt követeli: hogy napája negyvennyolcz óráig senki-vel ne közlekedjék, és szállása küszöbét tul ne lépje; 's e' végett a' szükséges ellenörködést elrendelé.

III.

Harmadnap mulva Janka és Ákos a' pincze-szoba kandalós-melegét élvezék. Puha pamlag; fűszeres csemegék; szerelem

szerelemért, mi kell több azoknak, kik az életet csak napi gépe-lyül tekintik? Janka bizonyos, nyomasztó elősejtéssel küszködék; mert e' kimagyarázhatlan jelenet gyakran megfordul a' lélek dra-máiban. Megkérte Ákost, hogy az élv folytatása máskorra halasz-tassék; de Ákos kinevette; 's van-e valaha szerelmes hölgyben fé-lelem, ha kegyencze bátor? Tehát a' bitorlás, mint az előtt, to-vább folytattaték.

Egyszerre beszakadt a' zárt ajtó; 's belépett Börvey egyedül, nyugodtan, fegyver és düh nélkül. Legfeljebb szemei voltak a' szo-kottnál valamivel fényesebbek. Kelendi amugy rókailag ki akart surranni. Lajos karon ragadá.

„Hogyan, tiszta jó barátom! Elfuthatnál-e tőlem, kinek barátságában folt ninesen, sem okod szeretetében kételkedni?... Jelenlétemet nincs mért csudálnotok. Egészen természetes. Örkéme-töket gazdagabban fizetém, mint ti; 's az enyim pontosabb hírnök vala tieteknél.

Kelendi tönkre szégyenült.

„Csak vigan! töltsetek; én is iszom. Éljenek a' becsületes nők!”

„Bocsáss-meg barátom — szólla szégyenbe tördeelt szavakkal — az efféle eset mindig egyszerűbb, mint a' férj vélni szokta. Tudod, hölgyekben több szenvedelem van, mint a' finemnél. Az egész dolog csupa nőszeszély.”

„Csupa nőszeszély?! Igazad van, mi is volna más?! 's tetted csak egy kis barátszeszély nemde? No tehát én meg-bocsátok; de mivel a' szeszélybeteg-divat egész nemzetünkkel köz: kölcsönben sziveskedjete elturni némi férfiszeszélyemet, miszerint kinomat, vétkeket magammal 's veletek eltemetendem.”

„Hogyan? mit mivelsz?” — sikoltának lelketlen ijedségben a' gyáva hittörők. —

„Mesém fejtve leend; azt hiszem, nem soká kell feloldásaért várnotok. Addig igyuk-meg reá az előáldomást.... No — igya-tok mondom, mert könnyen kifogyhatunk az időből!”

Hirtelen tompa ropogás támadt a' szoba alatti gádorban, melly a' szétrepesztett gránit-falakat személyzetével együtt levegőbe rö-píté. — A' kérdéses éjjelen készült pokolmű sikerült.

Jelenleg bizonyos özvegy asztalosné birja a' szerencsétlen férj javait; 's bár egykor keservesen tengeté nyomorú életét, az ül-döző emlékebe foglalt jóllétért örömet visszacerelné hajdani sorsát.

KUTHY LAJOS.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Halál szípa által Lipcsében egy ifjú halálos ágyán vallá-meg, hogy mind megvakulása, mind kora halála az erős szipázásnak (cigárro - szívás) eredménye. Halála után felbontatván teste, tüdejét a' szó teljes értelmében kiaszva találták.

Téli csere sznye. Marseille közelében egy majorban mult év végén tökélyesen érett csere sznyét szedtek a' szabad ég alatt egy fáról. A' növényvilág — ha a' „Semaphore Marseille-nak“ hitelt adhatni, általában eddigelő hallatlan csudákat fejte-ki mult télelő napjaiban.

Vad selyembogarak. Braziliában a' selyembogárnak bizonyos vad neme találtatik, mellynek gubói sötét barna színűk. Ugyan ott selymetszővő pókok is léteznek, mellyekből nehány példány Lizboába is szállították.

Óriási tők. Parisban, a' zöldség-piaczon öszutó napjaiban egy tők volt látható, melly minden tőknek fejedelme lehetne; mert azonkül, hogy 10 láb körületű volt, még 340 fontot is nyomott.

Légmérő a' hajban. — Tirolban, Botzen környékén, lakik Ruckler András nevű pár, kinek haja valóságos légmérő. Ha tartós szép idő következik-be, hajai szépen fejére simulnak; ha esőre változik, felkondorulnak, és ég felé merednek; tartós esőzésnél pedig egész fejbőre feldagad. 1834-ki nyárhó napjaiban, egy nagy égi háború alkalmával, szemölde egészen kihullott. Szomszédai minden nap megtekintik hajdiszt; ha Ruckert haja kondorodik, senki sem távozik messze lakától.

KÜLÖNFÉLE.

Az álarcz.

(Farsangi leczke.)

Nemde csudálkoznak a' tisztelt olvasók, hogy az álarczról akarok leczkét tartani? — de a' dolog fontos, és előre adhatom az intést, hogy óvakodjanak mind az álarcztól, mind álarczosoktól. Már Róka urfi Aesop meséjében olly rutul megcsalódott, hogy elkeseredve e' fatalis ítéletet hozta az álarczról: „veleje nincs.“ — Azonban én korán sem akarom Róka urfi emez állítását helyeselni; mert mai világban álarcz alatt gyakran sok és igen is furfangos velő rejtezik. De óvakodjanak t. olvasóim az álarczot magukra is öltetni! Ki nem olvasta Tollagi Jónást? A' jámbort majdnem a' falu börtönébe juttatá álarcza. — Ha álarczunk csinos, az értetlen bámul; de a' szemes vizsgáló észreveszi, mi lappang alatta, és jó ízűn mosolyog rajtunk. A' rút álarcz pedig az értetlent is messziről elijeszti, és az értő is rosztat sejt; mert csak valljuk-meg, ritkán akarunk rutabbaknak látszani, mint vagyunk, — 's ha akarunk, vajmi különös ezélből! — De térjünk a' dologra.

Az álarcz kétféle: mellyet farsangon öltünk magunkra, és az álarcz a' való életben. E' kettő abban megegyezik egymással, hogy mindenik mást mutat, mint valót; csak hogy azt a' vidorság ölti-fel, és alatta a' legszebb alakot rejtheti: ezt sötét tervek öltetik-fel némellyekkel, és rút külső mellett is még rutabb belsőt fedez. Amazok festett anyagból készültek: ezek korán sem; de százszorta könnyebb azok alá hatni, mint ezeknek titokteljes belsejökbe. Röviden, az elsőbbek éppen nem veszélyesek; de nem is ezekre aka-

rom figyelmeztetni t. olvasóimat. Bátran kezethatunk az ily álarczúakkal, és soraikba vegyülhetünk a' nélkül, hogy rosztól tarthatnánk. Az álarczúak a' való életben, azaz, kik színlés, tettetés leplebe burkolvák; igen, ezek leczkém tárgyai. — O ezek közül sokan igen veszélyesek. Ővjuk magunkat ezektől, kiknek szavaik, tetteik csalárdok, és esábittatásunkra irányozvák. De előbb szükség őket leplektől megfosztani, hogy belsejökbe hathassunk. Gyujtsuk-meg e' végre lámpánkat; álljunk-ki a' világ zajos piaczára, és kísérjük figyelemmel a' mellettünk elsuhanókat. Kérdik önök, mi e' varázslámpa? — az emberismeret; töltsük rá a' tapasztalás sűrű olaját, gyujtsuk-meg a' józan ész világánál az éberség kanóczát, és — bátran indulhatunk.

Ime itt tűnik egy mindjárt előnkbe sziklaként a' nép hullámai közt. Milly tűz lobog arczain! szemei milly nagy lelket tükröznek! a' csoport hangos örömrivalása közben közelg, hatalmas léptekkel. Jelszava: „Istenért, királyért, hazáért.“ Önök t. olvasóim benne nagy férjfiút, hű alattvalót, derék honfit látnak. Mondjam, hogy csalatkoznak? Nézzenek a' lámpa tükrébe; ott áll leplelt hullatva. Káromolja az Istent; mert polgártársai vérében nem fűrösztheti szentségtörő kezeit, és zsarnok igája alá nem hajthatja minden ármányai mellett is a' szelid atya kormányja által boldogított nemzetet. Arczain a' vad tűz lobogása; szemei a' káröröm szikráit hányják. És ha a' néptömeget tekintjük, melly őt istenli, a' tükör vakítottan adja előnkbe; csak itt ott látni néhány ép szemüeket szánakodó arczvonalmaikkal. — Ez egy a' századnak ugy nevezett nagy emberei közül, kiknek vállaikon egy vagy több nemzet sorsa nyugszik, de csak azért, hogy egykor ropogva hulljon alá; kiknek a' jelen vakítva hódol, de sirjukon a' jövő kor átka fog lebegni.

Ott áll egy, e' jelszóval „haza“; ajkain untalan e' szent név lebeg. Nézzünk a' tükörbe, — és álarcza megfordítva hever e' felírással „üres hordókonog.“ Ő egyike azon sokaknak, kik szóval, de nem tettel hazafiak.

Ki ül ott amaz emelt polcon? Komoly tekintete és helyzete bírónak hirdeti. Feje felett jelképül az igazság istennéje áll márványból faragva, kezében egyensúlyban nyugvó mértéket tartva. — Mit látunk a' lámpa tükrében? A' bíró feláll; hirtelen befogja a' faragvány szeméit; a' mérték egyik felébe csengő anyagokat vet. Az egyensúly elveszett, és — kitekintve a' tükörből — ajkairól e' szavak hangzanak: „A' törvény ítél.“ Önök értik?!

Itt lépdel az ifjú, deli hölgye mellett. Lángzó arcza, epedők tekintetei, édesek szavai. Szegénylén szerelmet esküszik? Igen, és szerelmért esdökel, és — szerelmet nyer. A' tükörbe nézzünk; egyike ő divatos uracsainknak: gondolatja e' pillanatban a' hölgyet illetőleg „szegényliba“

Ki az ott a' bámuló ifjoknak közepette? — fogják kérdezni t. olvasóim. — Deli termete, a' szabályos, kitűnő arczvonalmak, enyelgő hang, bájos taglejtés kiváló tulajdona, és szép szavai nemes érzetű ifjat gyaníttatnak. De siessünk a' tükörbe tekinteni, melly belsejét tünteti előnkbe, és mi a' sajnálkodás és bosszúság vegyes érzeteivel fordulunk-el tőle. Ő azok sorába tartozik, kiknek ajánló külsejök olly vonzó erővel bír, hogy első tekintetre szeretjük, bámuljuk, csudáljuk őket; de szorosabb vizsgálat után kénytelenek vagyunk elmondani felőlük, „kinek szüntelen ajkain lebeg az Isten, vallás. annak szíve többnyire üres azoktól“

Itt jó egy tágas léptekkel, utána nehezült edényekkel a' szolgál. 'S im a' csoport tolong körülte, míg ő a' tele edényeket maga elébe helyezi, és

tartalmát a' körülállók között osztogatja. Ki ő? Olvasóim nemes emberbarátnak hiszik az alamizsnálkodót. Igen — nézzünk a' tükörbe. Ha ha ha! ott ül, ördögi mosolygás ajkain, és im! pénzzel a' körülállók semeit dobálja-ki, hogy ne lássanak. És e' szegények még is — ha a' tükörből kipillantunk — hálát rebegnek neki. O ez valóban igen furesa!

De ime, homályosul a' lámpa világa; a' tükörben alig ismerhetjük-meg ama csoportozatot. Azok hűtlen barátoknak neveztetnek. O ezek sokfélék, és leplöket olly igen magukhoz tudják alkalmazni, hogy alig néznök őket álarczúaknak. De éppen azért veszedelmes emberek! Vannak köztök olyanok, kikről már szegény Ovid elmondta panaszos verseit. Ezek olyanok, mint a' napóra, mely addig mutat, míg a' nap süt. Vannak mások, kik hévvel ragaszkodnak hozzánk, míg tetteiket, elmeszüleményeiket dicsérjük, magasztaljuk; azonban, ha véletlenül vigyázatlan de igaz szavunk által letalálnánk őket rántani képzelt egükből: — o! akkor elmondhatjuk róluk „ez is egyk o'r barátom volt“ Ezek veszélyesbek, mint gondolnók; mert bélyegük az állhatlanság. Az állhatlan pedig, t. olvasóim! salakja az emberiségnek; kima barátunk, holnap ellenünk lesz; ma titkunkat bírja, de holnap a' világnak kikürtöli; mit ma imád, szentnek vall, holnap tapodja, kárhoztatja; szóval holnap minden, csak az nem, mi ma volt. Átgázoló minden jón, szépen, dicsőn. Vannak ilyenek a' szerelemben, vannak a' barátságban; de t. olvasóim! lehetik, ki egyben állhatlan, másban is az: még a' hazafiúságban is.

De tán kedvetlen önöknek e' szemle? Hagyjuk tehát e' csinos álarczúakat, és forduljunk azokhoz, kiknek rút álarczuk rútabb belsőt fedez; kik különös kiszámításból képesek nagy orrú, ferde szájú, nagy szarvú álarczokat is magukra öltetni: az, az, kik tudnak, ha szükség, bármit, még ördögöt is játszani. De ne bántsuk őket! hiszen önök gyanítják ezeket, a' tettetés nagy mestereit, a' hízegés alacson férjeit. O ezek ismeretesebbek, hogysem róluk szólni kellene, és undokabbak, semhogy odvas belsejükbete-kinteni kedvünk volna.

És én most tisztelt olvasóim! elvégzém hosszú leczkém, min tán színt olly jó izűn aludtak-el, mint ollyik tanítvány, tanítója hallgatásában. De leg-alább hallják utószavaimat! Előadtam, hányféle az álarcz, és milly gyakori a' való életben; ismétlem, némellyike veszedelmes az álarczúaknak, színt olly veszélyes, mint milly átláthatlan, és undok! Kerüljék őket, és gyűlöljék önök; mert mai világban több vel ővel bírnak, mint Róka urfi idejében! Óvakodjanak az álarczot is magukra öltetni; legyenek inkább önök szerények ha mindjárt csupa szerénységből leczkém elégé untatónak mondják is. És ha éppen tetszenék önöknek az álarcz, Isten neki, öltsek-fel a' farsangi álarczot, míg a' vígság jelen napjaiból kinem fogyunk; játszanak benne csapodárokat a' szerelemben, állhatlanokat a' barátságban, igaztalanokat, fősvényeket, vagy ellenkezőket; mutakozzanak álarczukban szépeknek, vagy rútaknak: csak kilépve a' cselekvések piaczára legyenek lepletlének; legyen külsejük ollyan, mint belsejük, és ez ollyan millyennek a' haza és emberiség ohajtja!

HORVÁTH BOLDIZSÁR.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.